

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 50/2025-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Fifty–Fifty, s.r.o.**, Strojnícka 18, Prešov, IČO 36 479 861, zastúpenej advokátom JUDr. Eugenom Kostovčíkom, Gelnická 33, Košice, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sfk/72/2022 z 30. novembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 12. februára 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Žiada napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správneému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania vzniknutých pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že Daňový úrad Prešov (ďalej len „správca dane“) vydal v intenciách zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho orgánu z 12. marca 2018 (päť) rozhodnutí z 9. mája 2019 a 10. mája 2019, ktorými sťažovateľke podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) určil rozdiel na dani z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za príslušné zdaňovacie obdobia (jún 2013, júl 2013, august 2013, október 2013 a november 2013). Rozhodol tak na základe výsledkov daňovej kontroly, ktorá preukázala, že sťažovateľka nesplnila podmienky na uplatnenie oslobodenia od dane. Sťažovateľka nepreukázala dodanie tovaru (drogistický tovar) odberateľovi spoločnosti –

PA TEAM CONSULTING Kft. do iného členského štátu – Maďarska. Nebola preukázaná skutočná preprava tovaru, čím došlo k porušeniu § 43 ods. 1 a 5 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“). Sťažovateľka nepreukázala, že tovar bol prevzatý a vyzdvihnutý maďarskou spoločnosťou.

3. Predmetné rozhodnutia správcu dane boli na základe odvolaní sťažovateľky potvrdené rozhodnutiami Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) z 18. septembra 2019 (ďalej aj „rozhodnutia žalovaného“ alebo „preskúmané rozhodnutia“).

4. Správne žaloby sťažovateľky proti preskúmaným rozhodnutiam žalovaného Krajský súd v Prešove (od 1. júna 2023 Správny súd v Košiciach, pozn.) rozsudkom č. k. 6S/55/2019-74 z 21. apríla 2022 (ďalej len „rozsudok správneho súdu“) zamietol podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“). V celom rozsahu sa stotožnil so závermi správcu dane a žalovaného, že obchodný vzťah medzi sťažovateľkou a odberateľom – spoločnosťou PA TEAM CONSULTING Kft. – nebol jednoznačne preukázaný. Správca dane sa zameral na zistenie splnenia podmienok podľa § 43 ods. 1 zákona o DPH, teda či tovar skutočne fyzicky opustil územie Slovenskej republiky a bol dodaný osobe identifikovanej pre DPH v inom členkom štáte a či prešlo na túto osobu právo nakladať s tovarom ako vlastník a či v mieste konečnej spotreby deklarovaný nadobúdateľ priznal daňovú povinnosť z titulu intrakomunitárneho nadobudnutia tovaru. Vykonané dokazovanie preukázalo, že v predložených daňových priznaniach za obdobia 1Q-3Q/2013 spoločnosť PA TEAM CONSULTING Kft. nevykázala žiadne intrakomunitárne obchody so sťažovateľkou a že za obdobie 4Q/2013 daňové priznanie na DPH už nepodala, preto správca dane vyhodnotil preverované obchody s prihliadnutím na všetky zistenia za nepreukázané. Správny súd vytkol sťažovateľke, že kontakt s dodávateľom realizovala len prostredníctvom osôb, ktorých identitu si neoverila, a napriek tomu im podľa jej vyjadrenia tovar odovzdávala vo svojom sklade na Slovensku. Podľa súdu pritom ani písomnosť „Potvrdenie o prijatí tovaru“ nepreukazuje, že tovar bol následne aj vyvezený do iného členského štátu. Správny súd tak uzavrel, že pre uplatnenie oslobodenia dane podľa § 43 zákona o DPH neboli sťažovateľkou splnené základné hmotnoprávne podmienky, a to že nadobúdateľ tovaru získal právo nakladať s tovarom ako vlastník a že preprava tovaru fyzicky skončila v inom členskom štáte, t. j. musela byť uskutočnená preprava tovaru z tuzemska do iného členského štátu dodávateľom alebo odberateľom, alebo inou osobou na ich účet.

5. Proti rozsudku správneho súdu sťažovateľka podala kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom ako nedôvodnú zamietol podľa § 461 SSP a účastníkom náhradu trov kasačného konania nepriznal. Poukázal na to, že správny súd sa podrobne venoval skutočnostiam, v dôsledku ktorých bolo reálne uskutočnenie intrakomunitárnych dodávok deklarovaných sťažovateľkou spochybnené, a náležite sa venoval aj ďalším skutočnostiam týkajúcim sa obchodného vzťahu sťažovateľky a odberateľa. V tomto smere zdôraznil, že dôkazné bremeno bolo na strane sťažovateľky, pričom správca dane a žalovaný nemali povinnosť viesť rozsiahlejšie dokazovanie s cieľom podporiť to, čo bolo zistené a ustálené z už dovedy vykonaného dokazovania. Keďže všetky uplatnené kasačné námietky vyhodnotil ako neopodstatnené, kasačnú sťažnosť zamietol ako nedôvodnú.

II. Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka svoju ústavnú sťažnosť nasmerovala proti napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu, v ktorej namieta, že:

a) najvyšší správny súd v rozpore s § 139 ods. 2 SSP v rozsudku neuvádza ani jeden individualizovaný a špecifikovaný dôvod uvedený sťažovateľkou v kasačnej sťažnosti a obmedzil sa len na oznámenie, že sťažovateľka polemizuje so závermi a názormi správneho súdu. Kasačný súd sa vôbec nezaoberal zásadnými argumentmi sťažovateľky, že rozhodnutia správcu dane sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. V tomto smere poukazuje na konkrétne námietky uplatnené v kasačnej sťažnosti týkajúce sa pochybení správcu dane a nedostatočne zisteného skutkového stavu, ktorý je navyše v rozpore s administratívnymi spismi;

b) záver žalovaného, ktorý si plne osvojil správny súd, ako aj kasačný súd, že Národná diaľničná spoločnosť, a. s., monitoruje pohyb motorových vozidiel iba na území Slovenskej republiky, je zjavne neodôvodnený, chýba mu racionálna úvaha vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania, pretože primárne bolo potrebné zistiť trasu prepravy a vykládku tovaru na území Slovenska. Z tohto dôvodu mali orgány verejnej moci akceptovať jej návrh na doplnenie dokazovania a požiadať Národnú diaľničnú spoločnosť, a. s., o detailné výpisy z mýtného systému, a tým zistiť trasu prepravy, priebeh prepravy a prestávky v preprave. Neobstojí preto tvrdenie kasačného súdu, že dôkazné bremeno preukázať dodanie tovaru do iného členského štátu a splnenie podmienok oslobodenia od dane v zmysle § 24 ods. 1 písm. a) daňového poriadku znášala sťažovateľka. Ak totiž správca dane nevykonal ňou navrhnuté dôkazy ani dôkazy, ktoré mal vykonať v zmysle právneho názoru uvedeného v zrušujúcom rozhodnutí žalovaného z 13. marca 2018, ktoré mali preukazovať spornú skutkovú okolnosť, ktorá mala podstatný význam pre rozhodnutie vo veci, porušil právo sťažovateľky na spravodlivý súdny proces. Ďalej najvyššiemu správnomu súdu vytyka tvrdenie, že správca dane vykonal pomerne rozsiahle dokazovanie, ktoré výrazným spôsobom spochybnilo reálne uskutočnenie intrakomunitárnych dodávok deklarovanych sťažovateľkou, hoci správca dane sa v rozpore s právnym názorom odvolacieho orgánu ani nepokúsil prostredníctvom medzinárodnej výmeny daňových informácií vypočúť [REDAKOVANÉ], ktorý mal pracovný vzťah so spoločnosťou PA Team Consulting Kft., konal v mene tejto spoločnosti, spoločnosť Lametta 2000 Kft. mu prenajímala vozidlo s [REDAKOVANÉ], bol pri nakládke tovaru, objednával prepravu a platil za ňu v hotovosti;

c) správny súd uvádza, že sťažovateľka nesplnila podmienky uvedené v § 43 ods. 5 zákona o DPH, pretože v dokladoch o preprave CMR chýba údaj o mieste vykládky tovaru. Sťažovateľka pritom opakovane poukazovala na skutočnosť, že hoci CMR doklady mali túto formálnu vadu, je nepochybné, že tovar bol prepravený do Maďarska, o čom svedčí aj to, že sám žalovaný zrušenie predchádzajúcich rozhodnutí odôvodnil okrem iného tým, že sťažovateľka predložila potvrdenia o prijatí tovaru spoločnosťou PA Team Consulting Kft. s miestom vykládky Nyíregyháza. Kasačný súd však aj túto námietku sťažovateľky nechal bez povšimnutia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu o zamietnutí kasačnej sťažnosti sťažovateľky.

8. Ťažisko sťažnostnej argumentácie pritom predstavujú námietky týkajúce sa arbitrárnosti napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu, ktorý sa odmietol zaoberať zásadnými námietkami sťažovateľky uplatnenými v kasačnej sťažnosti a obmedzil sa len na záver, že z jej strany ide o nesúhlas či polemiku s právnymi názormi správneho súdu.

9. Úlohou ústavného súdu preto bolo v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti posúdiť, či napadnutý rozsudok nie je poznačený takou kvalifikovanou vadou, ktorá by opodstatňovala kasačný zásah ústavného súdu. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu pritom nie je možné hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozsudkom krajského súdu a zároveň v kontexte s rozhodnutiami orgánov verejnej správy, ktoré mu predchádzali.

10. Reagujúc na sťažnostnú argumentáciu sťažovateľky (ktorá je v zásade identická ako argumentácia uplatnená v jej kasačnej sťažnosti), ústavný súd považuje za potrebné v prvom rade komunikovať svoju aktuálnu judikatúru a v nej obsiahnuté všeobecné východiská vzťahujúce sa na riešenie otázok o DPH, kde proti sebe stoja daňové subjekty a orgány finančnej správy (IV. ÚS 86/2022, I. ÚS 259/2022, I. ÚS 247/2023, I. ÚS 24/2024). V kontexte vývoja judikatúry Súdneho dvora Európskej únie uznáva, že dôkazný štandard a rozloženie dôkazného bremena pre oblasť dane z pridanej hodnoty nie je priamočiare v tom zmysle, že by zaťažovali výlučne daňový subjekt, ba naopak, rozsiahle povinnosti kladú i na finančnú správu.

11. V prejednávanej veci bol dôvodom nepriznania práva na oslobodenie od dane v zmysle § 43 ods. 1 zákona o DPH záver príslušných finančných orgánov, že v konaní nebolo preukázané reálne dodanie, resp. preprava tovaru z tuzemska do iného členského štátu (Maďarska) konkrétnemu odberateľovi deklarovanému na faktúre. Z okolností veci teda vyplýva, že bola spochybnená samotná preprava a dodanie tovaru do iného členského štátu, teda skutočnosť, že daný tovar opustil územie Slovenska.

12. Plnenie možno považovať za „dodanie tovaru“ v zmysle čl. 14 ods. 1 smernice 2006/112/ES, ak ním zdaniteľná osoba prevedie hmotný majetok, oprávňujúc inú osobu na nakladanie s týmto majetkom, akoby bola jeho vlastníkom, pričom spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto majetku nemá nijaký význam. V súlade s vnútroštátnymi pravidlami týkajúcimi sa vykonávania dôkazov vnútroštátnemu súdu prislúcha vykonať celkové posúdenie všetkých skutočností a skutkových okolností sporu, ktorý rozhoduje, aby určil, či sa dodanie tovaru, o ktoré ide vo veci samej, skutočne uskutočnilo a či si prípadne na základe tohto dodania tovaru možno uplatniť právo na odpočítanie dane. Vnútroštátny súd môže zohľadniť dôkazy týkajúce sa plnení, ktoré predchádzali plneniu dotknutému vo veci samej alebo po ňom nasledovali, ako aj doklady, ktoré sa ich týkali (rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie z 18. 7. 2013 vo veci „Evita-K“ EOOD, C-78/12, ECLI:EU:C:2013:486). Definícia dodania tovaru má rovnaký a jednotný význam a obsah pre aplikáciu inštitútu odpočítania dane, ako aj pre uplatnenie nároku na oslobodenie od dane.

13. Rozsah dôkaznej povinnosti daňového subjektu vo vzťahu k preukazovaniu splnenia podmienok na oslobodenie od dane pri intrakomunitárnych dodávkach, ktoré sú normované v § 43 ods. 1 zákona o DPH, je upravený v § 43 ods. 5 zákona o DPH. Ide o svojou povahou procesnú normu, ktorá upravuje spôsob preukazovania (katalóg dôkazov) dodania tovaru do iného členského štátu.

14. Dôkazné bremeno preukázania zákonných podmienok primárne zaťažuje daňový subjekt, t. j. platiteľa DPH deklarujúceho oslobodenie od dane. Vo vzťahu k režimu oslobodenia od dane priamo zákon predpisuje, ako preukazovať splnenie podmienok daňových nárokov platiteľa dane, keď dôkazy sú presne identifikované v § 43 ods. 5 zákona o DPH. Ich preukázaním platiteľ dane unesie dôkazné bremeno týkajúce sa tvrdenia o reálnom uskutočnení dodania tovaru z tuzemska do iného členského štátu (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4Sžfk/53/2019 z 13. januára 2021; rozsudok najvyššieho správneho súdu sp. zn. 1Sžfk/39/2023 z 28. apríla 2023). Keď daňový subjekt svoje dôkazné bremeno vyčerpá, dôkazné bremeno sa presúva na správcu dane. Vykonaným dokazovaním musí správca dane vyvrátiť daňovým subjektom predkladané dôkazy o splnení zákonom stanovených podmienok na oslobodenie od dane alebo (v rámci judikatúry Súdneho dvora Európskej únie) musí správca dane preukázať, že posudzovaná obchodná transakcia bola súčasťou reťazca zaťaženého podvodom, o ktorom žalobca vedel alebo musel vedieť, resp. že ide o zneužitie práva (C-409/04 Teleos plc.).

15. Ak zákon explicitne definuje katalóg dokladov, ktoré je potrebné predložiť na priznanie nároku na oslobodenie od dane, a platiteľ dane ich predloží, správca dane nie je oprávnený odoprieť nárok na oslobodenie od dane s výnimkou dvoch prípadov, a to (i) preukázania účasti daňového subjektu na podvodnom konaní alebo (ii) relevantným spochybnením existencie predpokladov na oslobodenie od dane. Inak povedané, ak daňový subjekt predložil doklady ustanovené v § 43 ods. 5 zákona o DPH, ktoré potvrdzujú jeho skutkovú verziu, zvládol svoje dôkazné bremeno o splnení podmienok na oslobodenie od dane pri dodaní tovaru z tuzemska do iného členského štátu. Práve kvôli ich predpísanému obsahu ich zákonodarca explicitne postavil do roly spôsobilého dôkazného prostriedku (II. ÚS 104/2019, IV. ÚS 555/2023).

16. V prípade dodania tovaru do iného členského štátu Európskej únie je tovar oslobodený od dane z pridanej hodnoty na výstupe iba v prípade, ak bol skutočne prepravený z tuzemska a platiteľ je schopný túto skutočnosť správcovi dane preukázať (pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžf/7/2012 z 21. februára 2013).

17. Ako už bolo zmienené, sťažovateľke bolo odopreté právo na oslobodenie od DPH pri intrakomunitárnom dodaní tovaru do iného členského štátu Európskej únie (Maďarska) pre nesplnenie podmienok podľa § 43 ods. 1 zákona o DPH, keďže sťažovateľka vierohodným spôsobom nepreukázala dodanie tovaru (pracích kapsúl) na základe odberateľskej faktúry spoločnosti PA Team Consulting Kft. Zastávajúc názor, že sťažovateľka porušila § 19 ods. 1, § 43 ods. 1 a 5 zákona o DPH, jej správca dane vyrubil DPH v súlade s § 22 ods. 1 zákona o DPH.

18. K námietke sťažovateľky o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku ústavný súd uznáva, že si zo strany najvyššieho správneho súdu dokáže predstaviť podrobnejšie a presvedčivejšie odôvodnenie rozhodnutia, avšak vzhľadom na to, že kasačný súd sa v plnom rozsahu stotožnil s rozsudkom správneho súdu a odkázal na jeho konkrétne časti, ústavný súd, zohľadňujúc obsahovú spätosť (spojitosť) oboch rozhodnutí správnych súdov, pristúpil k ich zhodnoteniu v celistvosti (obdobne III. ÚS 195/2024).

19. Správny súd pritom v rozsudku, ktorý si ústavný súd vyžiadal, poskytol pomerne obsiahle a podrobné dôvody, pre ktoré prisvedčil záveru finančných orgánov, že sťažovateľka nepreukázala splnenie predpokladov na priznanie oslobodenia od DPH v zmysle § 43 zákona o DPH. Správny súd poukázal na rozsiahle dokazovanie vykonané správcom dane, ktorý, postupujúc v zmysle pokynov obsiahnutých v zrušujúcom rozhodnutí žalovaného z 12. marca 2018, nadobudol po doplnení dokazovania dôvodné pochybnosti o realizácii odoslania alebo prepravy tovaru z tuzemska do Maďarska. Z jeho zistení vyplynulo, že odberateľ – spoločnosť PA Team Consulting Kft., ktorá sa následne zlúčila so spoločnosťou DAILY TRADING – SK, s.r.o., vo svojich daňových dokladoch nevykázala žiadne intrakomunitárne obchody so sťažovateľkou. Po preverení prepravcov a majiteľov vozidiel, ktorí mali vykonať prepravu od sťažovateľky pre odberateľa, správca dane zistil, že uskutočnenie prepravy sťažovateľkou deklarovateľnými vozidlami nebolo vierohodne preukázané (bod 46 rozsudku správneho súdu). V konkrétnostiach správca dane poukázal na to, že majiteľ motorového vozidla s evidenčným číslom [REDAKOVANÉ] nikdy neprenajímal vozidlo odberateľovi, pričom vo svojej výpovedi uviedol, že tovar smerujúci zo Slovenska do Maďarska nebol nikdy prepravený do Maďarska, ale mal skončiť na čerpacej stanici pred hranicami. Ďalšie vozidlo s evidenčným číslom [REDAKOVANÉ] bolo používané ako súkromné rodinné vozidlo a jeho majiteľka [REDAKOVANÉ] nikdy nevykonávala podnikateľskú činnosť. Napokon vozidlo s evidenčným číslom [REDAKOVANÉ] patriace spoločnosti LAMETTA 2000 Kft. bolo príležitostne prenajímané, avšak neboli k tomu vystavené žiadne prepravné a iné doklady a prenajímateľ žiadne nájomné za toto motorové vozidlo neplatil. Ďalším podporným dôkazom bola taktiež svedecká výpoveď [REDAKOVANÉ] (zastupujúceho odberateľskej spoločnosti), ktorý nevedel uviesť, či spoločnosť PA TEAM CONSULTING Kft. obchodovala so sťažovateľkou, ani to, či sa faktúry nachádzali v účtovníctve a bola z nich priznaná daň z nadobudnutia. Rovnako nemal vedomosť o vykonaní platieb.

20. Pokiaľ sťažovateľka vytyka orgánom verejnej správy, že nedostatočne zistili skutkový stav, ak pohyb vozidiel nepreverili prostredníctvom výpisov z mýtného systému Národnej diaľničnej spoločnosti, a. s., je potrebné uviesť, že správca dane nezistil pochybnosti o uskutočnení konkrétnej prepravy tovaru iba na základe rozporov, čo sa týka vozidiel, ktoré mali tovar prepravovať, ale záver o nepreukázaní podmienok na oslobodenie od DPH založil i na ďalších zistených nezrovnalostiach o priebehu danej prepravy (rozpory predložených nákladných listov CMR vystavených sťažovateľkou, v ktorých absentoval údaj o mieste vykládky tovaru, pričom na niektorých CMR bolo uvedené miesto vykladania Strojnícka 18, Prešov, Slovenská republika, čo je sídlo sťažovateľky). Navyše, z rozsudku správneho súdu je zrejmé, že správny súd sa totožnou námietkou sťažovateľky zaoberal argumentujúc, že Národná diaľničná spoločnosť, a. s., monitoruje pohyb motorových vozidiel iba na území Slovenskej republiky a neviduje informácie, či konkrétne vozidlo prekročilo hranice (bod 167 rozsudku správneho súdu). Tieto správcom dane predstreté pochybnosti sa nepodarilo rozptýliť ani sťažovateľke, hoci jej bol v rámci administratívneho konania poskytnutý dostatočný priestor na predloženie dôkazných prostriedkov potvrdzujúcich faktické dodanie tovaru odberateľovi do Maďarska (body 162, 170 rozsudku správneho súdu).

21. Ústavný súd tak uzatvára, že na závere správnych súdov o nesplnení podmienok na priznanie oslobodenia od DPH nespozoroval nič neústavné. Správne súdy riadne zdôvodnili, že predložené doklady nepreukázali faktické uskutočnenie prepravy tak, ako to sťažovateľka tvrdila a dodanie tovaru odberateľovi uvedenému na faktúrach. V kontexte sťažnostnej argumentácie tak namietaný

rozsudok najvyššieho správneho súdu nevykazuje z ústavného hľadiska také relevantné nedostatky, ktoré by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

22. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu